

bleven afhængige af Enslev, havde laant Penge af ham, eller havde faaet deres borgerlige Ære anbragt hos ham som en Slags Pant.

»Skete der ellers noget? Var der Demonstrationer af nogen Art?»

»Jeg veed ikke . . . Jeg tog jo straks bort. Men jeg mærkede ikke noget.«

»Ja ja. Gaa nu, Zaun! . . . Og sig derude, at jeg ikke vil forstyrres,« føjede han til, da han hørte det ringe.

Det var Frk. Evaldsen og Anton Bjerreby. Ogsaa de havde skyndt sig hertil for at bringe Underretning. Zaun standsede dem i Forværelset, og de satte sig alle tre modfaldne ind i Bibliotekskabinettet.

I Løbet af den følgende halve Time, mens Enslev stadig opholdt sig for lukkede Døre i sin Arbejdstue, samledes i den store Modtagelsessal og det tilstødende Bibliotek henved et halvt Hundrede politiske Venner, et broget Selskab af Rigsdagsmænd, Provinsredaktører og Folk af alle Rangklasser lige fra Etatsraader og Universitetsprofessorer ned til tykke Møller, der netop havde opnaaet en længe attraaet Ansættelse ved »Femte Juni«, efter at Samuelsen havde lokket flere af Bladets kvikkeste Penne med sig over til det nye Blad.

Ogsaa Professor Bendix havde indfundet sig, mest